

Yvonne, Dasha, Deborah en Suzan

DHC 29-4-22

De Haagse gitarist Olaf Tarenskeen stuurde me een nieuwe cd van hem en zangeres (en conservatoriumdocente) Yvonne Smeets. Een 'voice-guitar project', getiteld 'Blue Light'. Geen doordeweeks werkje, want het tweetal maakte het zichzelf niet gemakkelijk met maar liefst twaalf eigen stukken en één standard, 'Alone Together'. Songs die meer vertellend zijn dan lyrisch, vaak wat erg grillig van structuur, inhoudelijk overvol.

Mooi 'uitzingen' is er niet bij. Gitarist Tarenskeen is bovendien geen man voor simpele wijsjes. Hij zoekt steeds naar bijzondere harmonieën, improviserend in een vaak klassiek aandoend klankidroom. De simpelste songs bevallen nog het beste: 'Lily' en 'Hyacinth', emoties en natuur.

De post bracht me nóg een cd, van een andere zangeres: 'Bach... because' van de Oekraïense Dasha Beets (geboren Skorokhodova, echtgenote

van pianist Peter Beets). Ze studeerde zang in Moskou en in Den Haag en ze presenteert hier zeer verrassende jazzversies van de muziek van Johann Sebastian. Er zijn mensen die dat bij voorbaat heiligschennis vinden, maar die moeten echt naar Dasha gaan luisteren. Ze schreef (vaak erg mooie) eigen teksten op Bachs werk. De 'Air on G-string' werd 'Hymn to peace', Het menuet uit 'Franse suite no.1' werd 'Bluebells'. Ze scat slechts één keer, in 'Partita no.2'. Al wat ze zingt is loepzuiver, nooit overdadig jazzy, maar met een hoorbaar gevoel voor de schoonheid van Bachs muziek die ze 'eigen' weet te maken. Geweldig geholpen door het trio van pianist Miguel Rodríguez. Die maakt er, in vrijheid-met-respect, pure jazz van. Bach swingend alsof het zo hóórt, En wanneer je Dasha Beets met haar mooie

altgeluid Bachs 'Lamento' hoort inzetten, springen de tranen je echt in de ogen. Zo móóí.

Van de cd naar het podium. Dat van het Marriott Hotel waar op vrijdag 6 mei weer een 'Friday Night Jazz' wordt gebracht. Ditmaal staat zangeres Deborah J. Carter centraal, de in Nederland wonende Amerikaanse die het 'Great American Songbook' levend maakt en herinneringen oproept aan de tijden van de Cotton Club en die klassieke jazzpodia in haar 'Grand Ladies of Jazz'-programma. In het Marriott speelt ze met het trio van pianist Rob van Bavel, een man die álles kan. Als tweede soliste in Deborah's Marriott-programma nóg een vrouw, trompettiste Suzan Veneman. Zij verraste me al eerder met haar gevoelige muzikaliteit op trompet en bugel, dezer dagen komt

haar debuut-cd uit, 'Migrations of the Mind' (ZenneZ records). Met een aantal eigen stukken zoals 'As it is' en 'The Cliché', maar ook met een opvallend indringende driedelige suite die de cd-titel leverde. Ik hoorde die deels via internet, zocht naar meer informatie erover en vond Suzans zeer bijzondere verhaal. Bijna drie jaar geleden kreeg ze de diagnose MS. De stortvloed aan emoties die dat bij haar losmaakte, legde ze neer in die suite. Haar reactie op dat fatale nieuws, haar pogingen het te ontkennen, haar weerstand en haar gevecht ertegen en haar uiteindelijke accepteren ervan. Uiterst emotionele muziek waar je stil van wordt. En weer een vrouw in de jazz die je met haar werk naar de keel grijpt.

Bert Jansma